

Dobar dan!

Voor de tweede achtereenvolgende keer naar de Balkan, een paar maand geleden zaten we nog in Sarajevo een weekendje herinneringen op te halen die Harold heeft opgedaan tijdens zijn uitzending in 1999. Nu is de reisbestemming een stukje zuidelijker, Sibenik (aan de kust, ongeveer 60km boven Spit, 300km onder Zagreb).

Vanmorgen onszelf op tijd het nest uit geschopt en de laatste spullen bij elkaar gepakt. Voor Timon betekende dit vooral zijn nieuwste aanwinst, een nieuwe Beats koptelefoon. Zes dagen geleden overgekocht van een collega. Alles strak op schema, we hadden de taxichauffeur en zelfs de trein (zeg gerust de gehele NS) volledig onder controle. Stipt op het door ons gedicteerde tijdstip stonden we op vliegveld Schiphol. En die douaniers lezen volgens mij stiekem mee met onze verhaaltjes (want die wisten vast dat ik altijd onnodig ze-ze-zenuwachtig word bij de douane), maar deze keer ging ik arm in arm met een douanier van de bagageband naar de bodyscan, wel 5 hele meters. Vrijwillig hoor, van hem en van mij. Niks niet ongewenste intimiteiten. Zelfs na de bodyscan was het dikke pret met de douaniers. Het moet niet gekker worden. In het vliegtuig manipuleren Timon en ik Harold naar de middelste (lees minst leuke) plek. Timon aan het raam, ik aan het gangpad in rij 4. Gisteren nog even een upgrade naar Economy Comfort gescoord voor maar liefst 1 euro pp, wel 10 cm extra beenruimte, woehoe! Uiteraard een must met die ontzettende lange beens van mij. Ook de piloot, verkeersleiding, de hele reutemeteut, we hebben iedereen onder

controle. We landen zelfs te vroeg op Split. Maar daarna gaat het langzaam bergafwaarts. We spreken de taal voor geen meter en de mensen zijn... ietwat nogal een beetje boel minder vriendelijk. Behalve het meisje dat ons staat op te wachten om ons naar het busje te begeleiden dat ons naar de autohuur brengt. Zij lacht namelijk uitbundig om alles.... echt alles. Maar toch zet dit een beetje een neerwaartse spiraal in. We worden door een niet onaantrekkelijke, doch zeer zwijgzame dame met strak smoelwerk ingeladen en daarna zorgt ze op een stukje van 300 meter een paar keer dat we bijna onze bijtspijkers in de stoel voor ons zetten. En ik maar denken dat alleen Harold lomp rijdt ;o). Eenmaal aangekomen bij het 'wagenpark' (een stoffig grindterrein waar je je een breuk sleept met je rolkoffers) staat er een vierkante container van het 'verhuurkantoor'. Binnen zit 1 persoon te werken, we zijn de enige klanten en 5 jongeren zitten/staan eromheen, druk kletsend, ze lijken het allemaal niet zo serieus te nemen. Affijn, de huur wordt verder goed afgehandeld, we krijgen een net nieuwe Opel Corsa toegewezen en we kunnen op pad. Maar er broeit iets, we weten nog niet wat... Zelfs de autoreis gaat nog voorspoedig door het Kroatische landschap en een uurtje later zijn we in Sibenik, veel te vroeg om het huurhuisje in te kunnen. Maar ach, we moeten toch boodschappen halen, dus we duiken een grote supermarkt in. We sprokkelen van alles bij elkaar zodat we de komende dagen kunnen koken. Zonder boodschappenlijstje, wij kunnen dat! Om vervolgens een paar uur later tot de conclusie te komen dat we van elk gerecht net niet alle ingrediënten hebben gehaald (slechts een klein detail vergeten, vlees bijvoorbeeld, duh!). En dan begint het al een beetje te wringen.. Timon vraagt: "Heb jij mijn koptelefoon gezien?" Euh.... tsja, daar heb ik niet op gelet, Harold net zomin. We moeten op dat moment net de boodschappen inladen en de heren hadden besloten dat ze toch nog even snel een lunch (lees McDonalds) naar binnen willen vrotten voordat we naar het huisje gaan. Het is inmiddels 14.45u en we moeten om 15.00u bij het huisje zijn. Nou, bij McDonalds is dat geen probleem, dat is snel in en uit. Ik ga in de rij staan en op het moment dat ik aan de beurt ben, zegt de vriendelijke dame "One moment, please." En weg is ze, om vervolgens vijf minuten weg te blijven. Ondertussen lopen haar collega's druk heen en weer en op een gegeven moment besluit ik maar even te vragen of ze nog terugkomt. Het antwoord is "I don't know". Nog eventjes wachten en ja, daar is ze weer. Ik plaats mijn bestelling en krijg een bon met een nummer en naast haar is de uitgiftebalie, even wachten dus. En ondertussen zie je op een scherm met welk nummer ze bezig zijn. We hebben nummer 36. Nog 4 voor ons.... Nog 3 voor ons... Nog 2 voor ons... En... Nog 4 voor ons... huh? Okay, zal wel een moeilijke bestelling zijn uhuh (twee menu's en een salade). Maar dan, inmiddels een kwartier later, verdwijnt ons

nummer van het scherm. Dus ik ga maar even vragen. Welk nummer? Zes.. en.. dertig. Ik laat het nog even zien op de bon "One moment, please." Tuurlijk. Na nog eens 5 minuten wachten en toezien hoe chaotisch het er aan toe gaat (bestellingen niet compleet, bestellingen die niet eens worden opgehaald), ga ik maar weer even vragen. "Yes, it's ready now, here you are!" Krijgen we 4 drankjes en wraps in onze handen gedrukt. Euh, nee, we hebben wat anders besteld. De medewerker kijkt verbaasd. Hoezo, jullie hebben toch nummer 46? Neeeeeej, we hebben nummer 36. Aaargh!!! "Okay, one moment." Ondertussen hebben wij al tig dienbladen voorbij zien komen met de menu's die Timon en Harold hadden besteld en mijn salade zag ik ook al 5 keer voorbijkomen. Het is inmiddels 15.15u, Timon is in paniek, hij weet inmiddels zeker dat hij zijn koptelefoon in de bus heeft laten liggen en vreest het ergste en wij staan al ruim 20 minuten te wachten. En dan gebeurt het, ik word boos. En helaas, maar toch ook fijn, dat werkt. De manager wordt erbij gehaald, we krijgen twee ijsjes in onze handen gedrukt ter verontschuldiging voor het wachten en hehe, eindelijk, onze maaltijd. Timon krijgt haast geen hap meer naar binnen, ik schrans de salade op en ga snel naar de auto om het telefoonnummer te zoeken van het verhuurbedrijf. Ik bel ze en leg de situatie uit. "One moment, I will ask my colleague." En na een minuutje... wordt de verbinding verbroken. Ik bel nog een keer, de telefoon gaat tig keer over en... gesprek wordt geweigerd. Dit gebeurt nog 3 keer en eindelijk wordt er weer opgepakt. Waar belde ik ook weer voor? Oja, die koptelefoon? Nee, die hebben we niet gevonden. Ja, ammehoela, iemand heeft die koptelefoon heus wel gevonden. Of het nu iemand van het bedrijf is of een nieuwe huurder die werd opgepikt, ik weet het niet. En ik ga ook niemand beschuldigen. Maar wel dikke foetsie dus. Moeilijk te verteren voor Timon, hij had vorig jaar precies zo'n zelfde koptelefoon, die is ie na een paar maand kwijtgeraakt. En ja, wij vinden het ook rot voor hem. Toch herpakken we ons en daarna gaat het allemaal ook weer de positieve kant op. De ontvangst bij het huisje is hartelijk, het is een mooi huisje met een dakterras dat prachtig uitzicht biedt op de eilandengroep voor de kust.

Onze eerste maaltijd bestaat uit kaasjes, worst, stokbrood, wat smeerseltjes en fruit en die gebruiken we op het dakterras. Helaas hebben een aantal wespen hiervoor het leven moeten laten, maar ja, dan moeten ze maar niet op ons eten gaan zitten. En ook nu genieten we nog van het zachte windje en de zonsondergang. Qua weer zijn we nu nog even solidair met Nederland, zelfs voor de Kroaten is het hier te warm. In de komende dagen meer.

Omschakelen

Na een goede nachtrust starten we de ochtend weer op het dakterras, zie panoramafoto (en nee, zo skeef bouwen ze hier niet, dat 'ronde' dak vooraan komt door de panoramafoto).

We zitten eerst nog even lekker in de schaduw. Šibenik ligt tegen een heuvel, dus de zon moet eerst klimmen om ons te bereiken. Het plaatsje komt langzaam tot leven en mensen zijn best luid op straat. Maar ach, wij hebben vakantie.

Zodra de zon boven de berg uitkomt, wordt het toch snel veel warmer en vertrekken we weer naar binnen, de airco in. Nadat ook junior zijn nest uit is, overleggen we even wat we gaan doen. Het is de eerste dag, dus we beginnen rustig aan. Een wandelingetje naar de boulevard lijkt ons wel een goed plan. We hebben een kaart van Šibenik gekregen, maar we lopen een aantal keren verkeerd. Het plaatsje zit vol kronkelige weggetjes, trappen en vooral veel doodlopende straatjes. Op een gegeven moment komt Timon op het lumineuze idee om de navigatie op de telefoon te gebruiken. Ja, natuurlijk! Dat we daar niet eerder aan hebben gedacht. Kroatie is ook EU en dus kunnen we binnen onze bundel gratis bellen, sms'en en internetten. En hatseflats, we staan binnen no time aan de boulevard.

Het is inmiddels 13.00u en dus bloedje heet. We slenteren langs het water, maar het zweet gutst ons van het hoofd. We duiken op een terrasje de schaduw in en bestellen onze lunch. Het is geen rijk land, maar de horecaprijzen liegen er niet om, ik bestel een ceasar salade voor maar liefst €16. We blijven toch ook wel Nederlanders! Lekker is 'ie wel!

Na de lunch doen we nog een kleine poging om onze slenterweg te vervolgen in de volle zon, maar geven snel op, we moeten immers tegen de heuvel op weer terug naar ons huisje. Harold telt de vele treden, het zijn er 159. Maar dankzij de navigatie zijn we binnen 10 minuten weer 'thuis'. De rest van de middag zingen we even binnen uit met spelletjes en Harold doet een ouwemannenslaapje. Aan het eind van de middag trekken Harold en ik er nog even op uit (Timon moet leren, zegt ie ;o) en rijden we naar Vodice, een plaatsje nabij. De weg ernaar toe gaat via een mooie brug waar je ook kunt bungeejumpen (in het midden zie je nog net het plateau'tje). Ik stel Harold voor of hij geen sprong wil wagen... "Niet met mijn gammele lijf", krijg ik als antwoord (en stiekem stelt me dat gerust ;o).

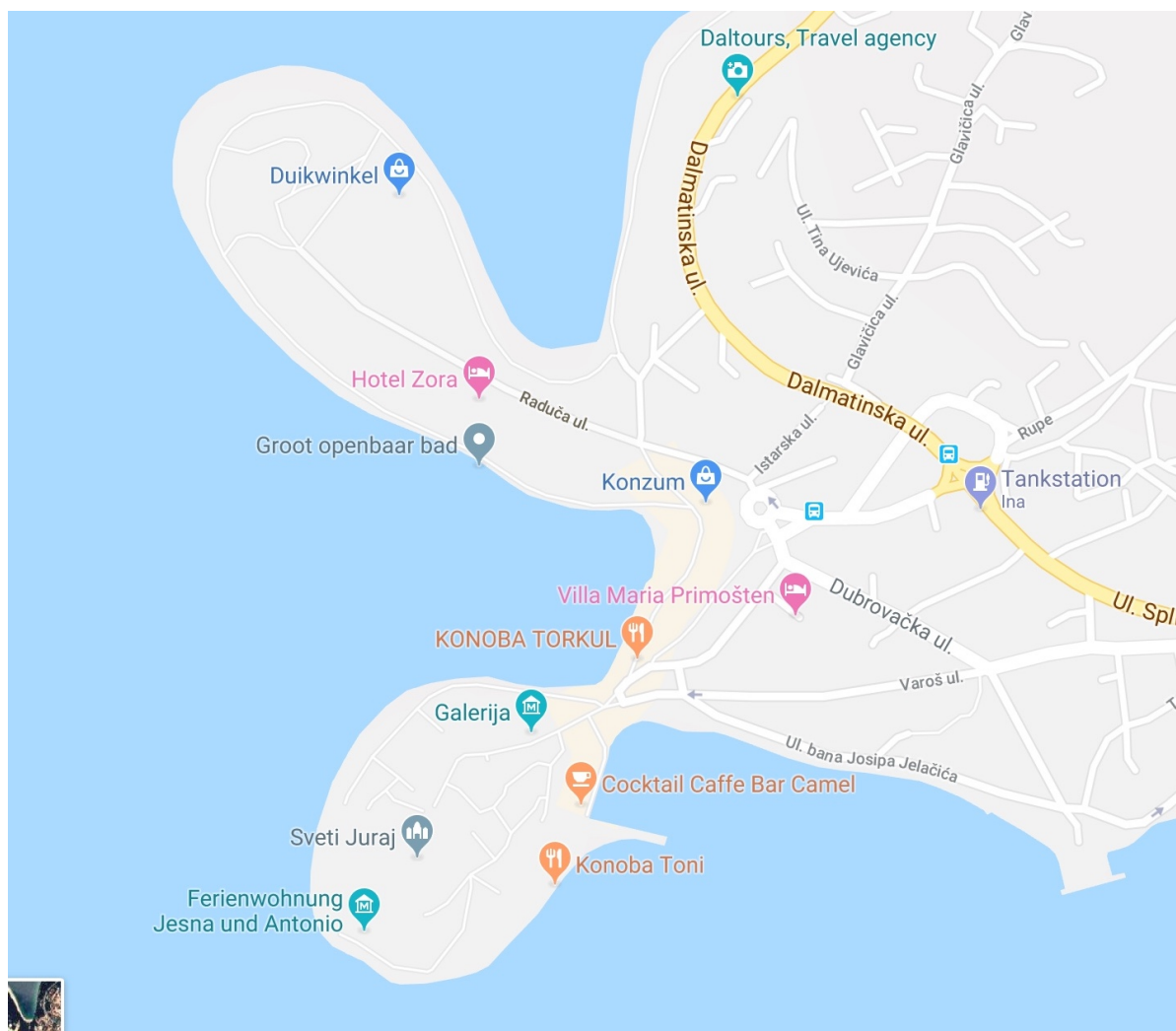

Een paar kilometer later arriveren we in Vodice. Daar is het - voorzover we dat op het eerste gezicht kunnen zien - echt veel toeristischer, een en al restaurants en hotels, iets te veel naar onze zin. We doen even een drive-through en ontdekken een fruit- en groentemarktje waar we wat verse spulletjes scoren. En door.

Op de terugweg nog even naar de supermarkt, de zaken halen die we gisteren waren vergeten en daarna weer naar het huisje. Vanavond staan er 'Palatschinken' op het menu, dat is een wrap gevuld met rauwe ham en kaas en die dubbelgevouwen wordt gebakken. Eigenlijk sinds jaren al een standaard gerecht op vakantie. Lekker makkelijk en smakelijk. Ik maak er wat salade bij (die ik waarschijnlijk in mijn eentje mag oppeuzelen).

Dagje toeren en badderen

Het weer is hier (helaas) 'stabiel', dus net zo warm als de dagen hiervoor en dat blijft het de komende tijd ook. Te warm, ook voor de Kroaten. Dat betekent in de ochtend iets doen, daarna siësta houden en aan het eind van de middag weer uit de beschutting kruipen. We starten de ochtend met een tripje naar Primosten, een plaatsje zo'n 30km naar het zuiden. Een mooie weg langs de kust leidt ons ernaar toe. We zien onderweg eilanden, baaien, landtongen, stranden en wat al niet meer. Het is duidelijk dat Primosten een toeristentrekker is. Toch is het relatief rustig, Waarschijnlijk omdat iedereen het te warm vindt.

We lopen een rondje langs de rand van de onderste landtong van het plaatsje en dat biedt een mooi uitzicht op de stranden, vergezichten over zee en de eilanden.

Daarna weer huiswaarts om even bij te komen van de warmte. Om 15.00u vertrekken we naar het noorden, naar natuurpark Krka. We huren fietsen in Skradin, we hadden gelezen dat het park verkennen op de fiets minstens net zo leuk is als met de boot. Nog een optie is wandelen, maar dat lijkt ons echt te warm. Eenmaal bij de fietsenverhuur staan Timon en Harold zich liever te vergapen aan een 'bootje' van 280 miljoen euro dat tegenover de fietsverhuur aangemeerd ligt. Ze heet O Mathilde. Zeven slaapkamers, autogarage, 12 man personeel voor 12 gasten... Timon doet even een rekensom: hij moet 380 jaar werken met zijn huidige salaris om zich deze boot te kunnen veroorloven. We willen hem niet ontmoedigen, maar kunnen het toch niet laten om hem te waarschuwen dat het een beetje een vergezocht plan is. Het sloepje ligt tussen de andere 'klompjes' van slechts wat miljoenen euro's minder, dus echt een geschikte foto maken lukt niet. Maar wel van een afstandje (op de terugweg naar huis). Leuk om te zien hoe groot deze klomp is ten opzichte van de andere boten (en de huizen!).

Maar okay, terug naar onze fietsen. Leuke mountainbikes, maar in tegenstelling tot de boten zijn dit eerder oude barrels. Op naar het park. Het is echt hoogseizoen; in de winter kun je voor 5 euro het park in, in hoogzomer voor 30 euro pp. Woeha! Daarom gaan we op zijn knieperige Nederlands pas na 16.00u het park in, dan is de toegang 25% goedkoper dan de normale prijs. De man bij de kassa vraagt nog hoe oud Timon is en ik denk bij mezelf: duh, je kunt toch zien dat 'ie ouder dan twaalf is, dus ik zeg: "Drie!" Hij kan er wel om lachen. Harold geeft wel serieus antwoord en verhip, Timon krijgt een kinderkaartje en een ballon (dat laatste is niet helemaal waar). Maar wel een stuk goedkoper! Het fietstochtje is best kort, maar leuk langs de prachtige rustige

rivier. Timon is helemaal in zijn sas op zijn stoere gehuurde mountainbike en scheurt erop los. De route gaat redelijk naar beneden (en ik voel de bui al hangen, we moeten ook nog terug). Het tochtje is maar 4km en ondanks dat wordt beweerd dat het met name na 16u ook rustiger is, als we aankomen bij de watervallen, is het er druuuuuk! Het krioelt er van de mensen! Maar wat een prachtige watervallen! Timon goochelt weer wat met zijn telefoon en maakt onderstaande foto. Kan zo in een reisgids!

We gaan zelf ook het water in, het is heerlijk. Maar de bodem is wel heeeel onregelmatig en er zitten dikke, gladde rotsen onder water. Gelukkig is het water bijna overal superhelder, dus je ziet redelijk waar je je voeten neerzet. Maar toch lukt het

Harold om enorm hard zijn teen te stoten en Timon knalt met zijn enkel tegen een rots. Ik ging uiteraard veeeeederlicht door het water, niets aan het handje. Dan het fietsritje weer terug, beetje afzien op een paar klimpartijen, maar coach Timon schreeuwt als een fitnessgoeroe in mijn oor dat ik moet doorzetten. Dus dat doe ik dan maar. Bij het inleveren van de fietsen nog eeeeventjes kijken bij O Mathilde en daarna terug naar de auto en terug naar het huisje. Het is genoeg voor vandaag.

Het oude stadje en een verrassingsconcert

En ja hoor, weer een dikke 35 graden. Inmiddels zijn we er al aardig aan gewend maar in de volle zon is het toch regelmatig van pufmanshuizen. Renate en ik staan weer op tijd op en genieten van een ontbijtje op het dakterras. Uiteraard nog steeds hetzelfde uitzicht maar we zitten er prima. Renate heeft al de eerste beweging achter de rug (plaatselijke bakkertje beroven van een aantal croissantjes....) en was zo terug.

We mijmeren wat over ons verblijf hier en besluiten samen, zonder onze buitenboordanhanger (Timon), het stadje wat verder te verkennen.

Het oude stadsdeel schijnt erg mooi te zijn en dat hebben we nog niet gezien. We beginnen in een middeleeuws fort die midden in het centrum hoog boven de stad uittorent. Dit is gerestaureerd in 2014 en ziet er werkelijk schitterend uit en biedt een dito uitzicht.

Midden in het fort zit een amfitheater en we zien dat er een podium is opgebouwd.

Snel en modern als wij zijn surfen we in no time naar de website om te kijken wat het aanbod is de komende anderhalve week. Misschien leuk om een voorstelling mee te pakken want de locatie is werkelijk adembenemend.

Ik (Harold) ben deze keer slagvaardigst (en dat is even wennen...) op de telefoon en kom uiteindelijk uit op de website. Er staat inderdaad een aantal voorstellingen gepland maar het lijkt allemaal behoorlijk Kroatisch. En dat spreken we niet zo heel erg goed (euh, gewoon helemaal niet) laat staan dat we de plaatselijke folkore muziek heel erg kunnen waarderen. Toch surfen we nog even door en komen er achter dat vanavond Ljetno Yammatovo (wie kent 'm (of zou het een haar zijn?) niet) optreedt met PIPS, CHIPS & VIDEOCLIPS. We zoeken nog wat verder en worden niet heel veel wijzer maar 'dare devils' als wij zijn besluiten we de gok te nemen en schaffen online 3 tickets aan. We hobbelen nog even verder door het oude stadsdeel, bezoeken een

kerkje en een kathedraal en vergapen ons aan de steegjes, pleintjes, trappetjes en oude, schots en scheve gebouwen. Zo sfeervol!

We zoeken het restaurantje dat de beste van Sibenik zou moeten zijn (aldus Tripadvisor). Behoorlijk klein, zonder online menukaart en reserveren? Daar doen ze niet aan. Na een beetje zigzaggen door de steegjes, vinden we het restaurantje. Het is duidelijk niet geopend, maar de deur staat wel open en er komen heerlijke geuren uit de keuken. Renate vraagt op haar allercharmantst of ze de menukaart mag inzien. Ze heeft niet lang nodig, dit gaat wel bevallen bij mij en junior, wij eten namelijk nietsch dat langer dan 10 minuten onder water overleeft. We besluiten dit restaurantje zeker

een kans te geven in onze vakantie.

Eenmaal terug enthousiasmeer ik Timon om mee te gaan vanavond (wel zo handig, we hebben al drie kaartjes, duh). Daarna is het tijd om zoon- en vrouwlief spreekwoordelijk een pak slaag te geven met Yahtzee en pesten, ze kunnen hun verlies bijzonder slecht verteren en ik geniet. Timon wil in de middag nog even met zijn moertje boodschappen doen (zijn snackvoorraad is op) en ik laad me al helemaal op voor de avond. Intussen hadden we al besloten dat we vanavond naar het restaurantje gaan dat we vanmorgen hebben bezocht. En het is niet gelogen, het eten was inderdaad heerlijk bij Konoba Nostalgija. Het toetje komt met een glaasje grappa voor de oudjes en Timon jut ons beide op om ons glas leeg te drinken. We laten ons uitdagen, maar gatverdarrie, het is net spiritus. Timon heeft natuurlijk de grootste pret en zit te wachten tot we ons onbehoorlijk en dronken gaan gedragen. Dat valt reuze mee, vinden wij. We zijn op tijd klaar met eten. Op naar het fort voor het concert dat om 21.00u begint...

Inmiddels is het 23.30u en we zijn net een half uurtje thuis. Die Kroaten kunnen ook al geen klok kijken. De concertzaal zou om 20u opengaan, dat werd 20.30u. En 21.00u beginnen? Nee hoor, we konden nog wachten tot 22.15u voordat er leven in de brouwerij kwam. Wel hebben we een heuse toffe planga (zonnebril) gescoord van Cockta, de Kroatische versie van cola (kwam niet door de keuring van Timon).

Maar die arme Timon, die hield het gewoon niet vol en gaf het om 22.00u op, ging in zijn eentje terug naar het huisje, zoooo moe. We halen onze schouders op en voelen ons eindelijk eens de die-hards, meestal is het andersom, komt zoonlief rond 03.00u een keer aankakken en dan hebben wij er al een slaapcyclus of 3, 4 op zitten. En de muziek? Een Kroatische 'Frank Boeijen over datum' met een beetje vage liedjes waarvan wij dus geen woord begrijpen. Renate houdt het nog een half uur vol en begint steeds vaker naar me te kijken. Ik kijk ijskoud niet terug en zet snel mijn zonnebril op, ik weet namelijk dat ze naar huis wil en ik vind de muziek nog wel redelijk en hoop op beter. Maar die priemende ogen dwingen me op een gegeven moment toch om gehoor te geven aan haar verzoek en dus gaan ook wij huiswaarts. Morgen weer een dag.

Onze vakantiehut

We hebben ons onderkomen gehuurd via onze goeie vriend TripAdvisor (voor de digibeten: een app/website als Zoover, maar dan internationaler en uitgebreider). Die geeft ons in de regel goede raad als het om vakantiebestemmingen en restaurants gaat. Dit is de tweede keer dat we ook het advies van TripAdvisor aannemen wat betreft een accommodatie. We hebben dit keer een heel huis tot onze beschikking. Nou ja, 'heel'... Het is een huis langs een schuin aflopend (of oplopend, 't is maar hoe je het ziet) straatje. Als gevolg van de aan weerszijden geparkeerd auto's moet je je een weg slalommen door de straat en slechts op een paar plekken kunnen auto's elkaar passeren. Op de foto zie je links de garage (met onze huurtoet), rechts daarvan het tuinpoortje en het witte huis is ons vakantiehuis.

Het huis heeft twee etages. Je moet via een trap naar beneden naar binnen op de bovenste etage, zo laag ligt het huis ten opzichte van de straat. De onderste etage is echter volledig opslagruimte. Maar op dat niveau is ook een knus tuintje waar je ieniemienie salamandertjes tegenkomt, en naast een romantische schommelstoel helaas ook irritante muggen.

En ik heb niets te klagen hoor, elke dag hoor ik Timon en Harold zuchten en steunen over muggenbulten (heule grote), ik heb nerrrruguns last van. We hebben heus wel een grootverpakking Deet bij ons, maar dat vinden de heren waarschijnlijk iets voor watjes. Verder hangen er druiventrossen waarvan we gewoon druiven mogen plukken en er staan granaatappelbomen en olijvenbomen. De vrijstaande garage bestaat ook uit twee etages waarvan het onderste deel weer een opslagruimte is. En bovenop zit dan het dakterras. De eigenaar is een oudere man die ons bij ontvangst eerst even wilde leren kennen voordat hij de sleutel afgaf van zijn stulpje. Dit huis is namelijk in het laagseizoen zijn eigen onderkomen. Hij woont nu bij zijn zoon in, ook in Sibenik. Het oude centrum en de zee zijn op loopafstand. Overal dichtbij genoeg en toch in een heerlijk rustig straatje. Gisterochtend stond de beste man ineens aan de deur (belde netjes aan), maar ik had net gedoucht en liep in mijn niksie, Harold stond onder de douche en Timon was nog in dromenland. Dan maar snel een handdoek omslaan. Hij kwam verse tomaten brengen, uit eigen tuin (die van zijn zoon vermoed ik) en werd behoorlijk verlegen toen ik in handdoek aan de deur stond. Hij was ook zo weer weg ;o). Morgen komt 'ie terug om de tuin te sproeien, heeft 'ie netjes van te voren aangekondigd.

We hebben gelukkig airco, al is het alleen maar in het leefgedeelte en niet in de slaapkamers. Maar we houden alle deuren open zodat ook de slaapkamers enigszins

afkoelen.

Vandaag staat er een wat straffer windje en dat is heerlijk om op het dakterras te zitten, dankzij de zijdoeken ook lekker in de schaduw.

Harold en ik hebben beide een onrustige nacht achter de rug met enige boze dromen. Harold droomde dat hij nu echt zijn rijbewijs kwijtraakte door te hard rijden (drank maakt meer kapot dan je lief is, zucht), dus we starten maar heel langzaam op vandaag. Nadat ook junior zijn ogen open heeft gedaan, moeten er weer spelletjes worden gespeeld, Yahtzee en Triominos. Bij het laatste spel heb ik de heren even een poepie laten ruiken. Logisch inzicht, intelligentie, strategisch plannen, ik veeg de vloer met ze aan (of zou het geluk zijn dat ik de juiste steentjes had? Ik ga voor het eerste :). Daarna toon ik me een goed winnaar door ook nog eens de lunch voor de losers, sorry verliezers, te bereiden.

Na de lunch vertrekken we naar het Waterpark bij Solaris Beach Resort. Natuurlijk is het er retedruk (of is het retendruk?), maar we scoren nog 1,5 ligbedje (een hele en een kapotte) en zoeken een rustig plekje in de schaduw op. Uitzicht vanaf het enige hele bedje. De heren gaan plonzen en ik lees nog een beetje in mijn spannende boek. We blijven hier nog een aantal uren en gaan daarna naar het huisje terug, waar Harold een potje spaghetti kookt. De oudjes besluiten om vanavond rond zonsondergang nog even een wandelingetje naar de kust te maken, Timon blijft in het huisje.

Als de drank zit in de man...

Gisteravond zijn Harold en ik nog even het 'durp' in gegaan. Het wordt hier vrij snel donker, rond 20.30u al. De weg naar de boulevard langs het strand gaat weer via vele trappen, maar we doen het rustig aan, hoeven niet bezweet beneden aan te komen. Yep, Šibenik is uiteraard ook mooi in het donker. Ik had echter wel wat meer drukte verwacht, maar we genieten dat je niet over de hoofden hoeft te lopen. Er staat een heerlijk briesje, dus we slenteren heen en weer langs de boulevard. Een koffiezetapparaat hebben we niet in het huisje en Harold wil wel graag een cappuccino. Dus we gaan bij een 'caffe bar' zitten. Het is inmiddels 21.15u. Op hun kaart staan allerlei soorten koffie, zelfs cafeïnevrij (voor mij, anders lig ik tot 04.00u te stuiteren in bed). Een charmante bediende komt onze bestelling opnemen. Als ik koffie wil bestellen, kijkt ze me meewarig aan en schudt ze nee. "Wie doont hev". Hoezo, geen koffie? "Not now". Ze lacht er vriendelijk bij, maar het is duidelijk wat ze ervan vindt. Hoe kunnen we op het waanzinnige idee komen om koffie te bestellen op dit tijdstip? Naja, flexibel als wij zijn, dan gaan we maar aan de cocktails. Dos pinja collados pliez! En zo geschiedde. Doorgewinterde drinkers als wij zijn (niet dus), de cocktail hakt er goed in. En hoewel het smaakt naar meer, we hebben nog een terugweg vol traptreden te gaan, 200 ongeveer. We beginnen vol goede moed aan de eerste trap, we zetten door, moedigen elkaar aan en... na nog geen 10 treden staan we allebei al te hijgen, puffen en jammeren. Zo gaan we jammerend, klagend en op een slakkendrafje weer huiswaarts. We beloven elkaar nooooit meer te drinken, daar komt toch helemaal niks goeds van! Eenmaal thuis besluiten we maar weer eens een paar (14!) potjes te pesten. Al vrij snel wordt duidelijk dat ook met dit spel ik weer de beste ben. Ik win 10 potjes. De heren mopperend tegen elkaar over de verkeerde strategieën en pestkaarten en ik de lachende winnaar. Ik vrees dat ik hun toernooi over mezelf heb afgeroepen en dat het hun missie de rest van de vakantie is om mij geen enkel spel meer te laten winnen.

Uiteraard hebben beide heren een onrustige nacht na hun nederlaag. Ik heb heerlijk geslapen. Vanochtend starten we echt wel heul sloom op, hangen, beetje lezen, beetje spelletjes doen. Aan het eind van de middag gaan we naar St Nicola's fort, een gigagroot fort net voor de kust. Weer ff een fotootje van internet geplukt.

Zoals je kunt zien op de foto, is er niet echt een weg naar het fort. Links van het eilandje met bos is een houten wandelbrug, het deel tussen het bos en het fort moet je over rotsen springen. Het water is er enkeldiep en Harold probeert niet eens zijn voeten droog te houden, die loopt recht het water in met zijn slippers. Timon heeft gym schoenen aan en ik wil ook wel met droge voeten overkomen, dus we springen behendig over de stenen. Helaas kunnen we bij het fort niet naar binnen, het wordt gerestaureerd. Het staat sinds vorig jaar op de lijst van Unesco en ze hebben nu pas door wat voor toeristentrekker dit robuuste voormalig Venetiaanse fort uit de 16e eeuw nog kan zijn.

Het eerste, houten pad.

Het tweede stuk, stenen springen of natte voeten.

Daarna gaan we minigolf doen in het half donker. Dit is bij Amadria Park (tevens eigenaar van het zwemparadijs waar we gisteren waren). Wat een groot complex is dit, zeg! Maar liefst 5 hotels, grote privéstranden, voorzieningen, een heus Dalmatisch ethno dorp en wat al niet meer. De golfbaan valt wat tegen en weer zijn de heren drukker met elkaar beconcurreren dan met mij. Gevolg: ik ga er weer met de winst vandoor, hahaha! Ik vind het steeds leuker hier.

In de lounge van het bijbehorende hotel nemen we nog een drankje, Timon een alcoholvrije cocktail en ja hoor, Harold weer een pina colada (moet ik me al zorgen maken?). Het lijkt me verstandiger dat ik maar nuchter blijf vanavond! Hoewel het officieel niet mag, heeft Timon al een aantal keer gereden hier en ook vanavond brengt hij ons weer veilig naar het huisje en kunnen we weer een leuke dag afsluiten.

Effe een stukje rijjuh...

Vandaag is 'maandag wasdag', Harold en ik staan op tijd op en vertrekken met een week wasgoed richting het grote busstation van Sibenik. Daar is namelijk de wasserette. En dat varkentje is inderdaad zo gewassen (wasprogramma duurt 36 minuten), we staan zo weer buiten met natte maar fris gewassen kleding (mijn moeder zou zeggen: dat kan nooit schoon wezen met zo'n kort programma!!). Het is nog steeds zo droog en warm, de was kunnen we in ons tuintje en op het dakterras wel drogen. Onderweg scoren we nog even wat brood en als we thuiskomen, duurt het niet lang eer junior zijn neus om de deur steekt. Vannacht hoorde ik Harold mopperen tegen Timon dat hij lawaai maakte en steeds het licht aan en uit deed. Ik heb me gewoon omgedraaid en ben weer gaan slapen. Vanmorgen vertelde Timon vol trots het waarom. Hij is namelijk op muggenjacht geweest. In geuren en kleuren vertelt hij hoe hij elke individuele mug telkens weer uit een hoekje/spleet/onder het bed weg wist te jagen en te pakken heeft gekregen. Heeft 'm twee uur slaap gekost, maar hij is als grote winnaar uit de bus gekomen en vier muggen hebben het leven gelaten. We hebben wel eens gelezen dat Son of Sam ook zo begonnen is... Als bewijs heeft hij ze op het reservebed in zijn kamer gelegd. En uiteraard zijn er de nodige foto's van gemaakt die het internet op zijn gevlogen via kanalen waartoe wij geen toegang hebben (en waarvoor we waarschijnlijk te sloom zijn). Ondanks zijn overwinning is hij toch nog meerdere keren gestoken vannacht ;o).

Rond het middaguur komt de eigenaar even langs, hij voorziet ons van schone handdoeken en schoon beddengoed en we maken een kletspraatje. Hij waarschuwt ons dat er morgen mogelijk 10 minuten regen valt. Maar misschien ook niet... Nou, meneer, dan ken jij Nederland niet!

Tegen 12.30u pakken we de spullen bij elkaar, we gaan vandaag een eindje rijjuhh, beter gezegd een eindje scooturuh. We maken een wandeling naar de boulevard en daar staan twee scooters gereserveerd. Ik heb helemaal geen zin om op zo'n ding te rijden, zet mij maar achterop. Het zijn scooters van 50cc, dus we moeten een helm op. En een kwartiertje later sjezen we langs de bakker, slaan we wat broodjes in voor onderweg en skeur'n we Sibenik uit, naar het noordwesten. Onze eindbestemming wordt Tisno. We moeten echter het eerste deel via de 'grote weg' en dat vinden de heren maar saai. In eerste instantie zit ik bij Harold achterop, maar zijn scooter gaat niet zo 'vet hard' (Timon zijn woorden) als die van Timon. Dus ga ik bij Timon achterop.

Eerlijk is eerlijk, je kunt merken dat hij veel scooterervaring heeft en dat hij zuinig is op zichzelf en zijn medepassagier. Maar nog steeds kan zijn scooter - ook met mij achterop (pfew!) - een stuk sneller dan die van Harold, dus Timon moet zich geregeld inhouden. We crossen van Sibenik richting Vodice en kunnen nog voor Vodice een B-weg nemen richting Tribunj en daarna Tisno. Onderweg stoppen we even voor een staande picknick in de schaduw. Ondanks de warme wind is het goed toeven op de scooter. We rijden door de mooie binnenlanden en links en rechts van ons zien we af en aan een mooie kust en uitzichten op het vasteland of andere eilanden. Stoppen kan niet overal, dus we hebben niet echt foto's kunnen nemen.

We waarderen het landschap steeds meer, telkens andere eilanden, kusten en plaatsjes, het is hier werkelijk wonderschoon. Het water is overal brandschoon en heeft een mooie blauwgroene kleur.

In Tisno gaan we op zoek naar het strandje Jazine en drinken daar wat in de strandtent.

Daarna rijden we weer terug naar Sibenik. We maken weer een tussenstop in het huisje van anderhalf uur. Daarna gaan Harold en Timon nog even boodschappen doen en leveren ze de scooters in. Van verhalen van Harold heb ik begrepen dat ze als ware Evil Knievels door het stadje Sibenik zijn gescheurd. Met je scooter auto's inhalen? Hier in Kroatië is dat gewoon hartstikke legaal. Dus je begrijpt dat vooral Timon daar maar wat graag gebruik van maakt. Zeker nu zijn moeder niet achterop zit te gillen. Ze scoren nog even wat kleine boodschappies en leveren keurig op tijd de scooter in. Vanavond staat er pannenkoeken op het menu. Tijdens het diner (kwalificeren pannenkoeken zich als diner? Vooruit dan maar) werken de mannen strategieën uit hoe ze de nog resterende muggen in huis naar een andere wereld kunnen helpen. Terwijl ik dit typ hoor ik allerlei kreten en knallen in het huisje, ze hebben waarschijnlijk nieuwe slachtoffers gevonden die het leven moeten gaan laten. En dat, terwijl we nog gewoon Deet hebben staan... Ik laat jullie morgen weten wie er gewonnen heeft en hoeveel muggenbulten er vannacht nog zijn bij gekomen.

Schokkend, echt schokkend...

Vannacht was een verstoorde nacht. Rond een uur of half twee worden we gewekt door junior. Nee, deze keer geen muggen die hem plagen. Hij voelt zich niet zo lekker. Topmoeder als Renate is springt ze uit het bed, de telefoon bij de hand om indien nodig meteen 112 te bellen, rukt de EHBO-doos uit de koffer en trekt voor alle zekerheid alvast haar verpleegstersuniform aan. En Timon is echt niet lekker blijkt. Hij probeert meermaals te telefoneren met onze lieve heer middels de grote porseleinen telefoon in de badkamer en spuugt alles eruit wat er in dat lijf zit. Verdere details zal ik jullie besparen. Dit duurt alles ongeveer een half uur en daarna is hij leeg. Hij trekt een trui aan en duikt rillerig zijn bed weer in. Wij kletsen nog wat na en besluiten ook de slaap te hervatten.

Tsjonge, jonge, jonge, worden we vanmorgen wakker, krijgt de WEERsverwachting vandaag gewoon een 6! Het wordt 'maar' 26 graden met de nodige onweersbuien en jawel, geloof het of niet REGEN. Ik herhaal het nog een keer voor het geval je het niet goed gelezen hebt, REGEN!!

Volgens buienradar duurt het bliksemen, donderen en plenzen tot een uur of 11 en daarna kunnen we er weer verfrist en wel volop tegenaan. Niets is minder waar, dikke druppels en onweer verstoren het idyllische Sibenik. Onze hele vakantie is verpest! Natuurlijk krijgt de eigenaar hierover een gepeperde klacht, hij had maximaal 10 minuten regen gezegd, het was uiteindelijk ruim vier uur. We willen ons geld terug! Timon doet zijn ogen pas rond 11.00u open.

We maken de balans op, de heren hebben gisteren nul muggen gevangen en zijn vanmorgen ook wakker geworden met nul muggenbulten. Timon had het zekere voor het onzekere genomen in zich ingesmeerd met Deet. Daarbij had hij geen plekje onbedekt gelaten, zelfs zijn lippen (met een verlamd gevoel in zijn lippen als gevolg). De middag besluiten we lekker in het huisje te blijven en een beetje rond te lummelen. Renate een serie kijkend op de laptop, Harold achter zijn iPad om de wereld te redden en Timon een combinatie van studeren (hij moet nog twee tentamens inhalen de dag nadat hij thuiskomt van vakantie), appen, facetimen, spelletjes doen en met wat hoofdpijn op bed liggen.

Ook worden nog een aantal spelletjes gedaan en zowaar, ik slaag er in een paar potjes van het een en ander te winnen! Als een kind zo blij. En zo zie je maar weer 'een kinderhand is gauw gevuld'!

Tegen een uur of 6 beginnen toch onze magen te knorren en besluiten we, in een heerlijk afgekoelde avond (slechts 23 graden....), de wandeling naar de boulevard te

wagen om een eettentje te scoren. Opvallend is wel dat het nu drukker lijkt dan op zaterdagavond!

Al snel vinden we een prima eettentje, More, en worden we allervriendelijkst geholpen door een wat oudere dame die zelfs een aantal woorden Nederlands spreekt. Timon doet het rustig aan met de bestelling maar voor Harold is de pepersteak een prima uitdaging. En Renate laat in de keuken wat vleessoorten door elkaar mixen met een geweldig stapel vlees op haar bord ten gevolg.

Het eten smaakt ons uitstekend en we hebben mooi uitzicht op vogels van allerlei pluimage die voorbij onze zitplek schuiven. Alle soorten en maten passeren de revue en Timon en ik hebben voldoende te kijken.

Na het eten (met zonder toetje) besluiten we lekker naar het huisje te gaan. Elkaar nog even afmaken met een spelletje en daarna heerlijk genieten van een lekkere slaap in ons afgekoelde huisje.

Morgen gezond weer op!

Van de Ottomanen naar de Venetianen en terug.....

Vanmorgen is er een dreigende lucht te zien boven Šibenik. Dat zijn nog de laatste naweën van gisteren en er dreigt regen en onweer. Het heeft afgelopen nacht geregend en de lucht is lekker fris zo in de ochtend. Afgelopen nacht is er niet gespookt en we hebben prima geslapen.

Renate en ik besluiten na het fort Barone te wandelen. Junior ligt nog op bed en besloot gisterenavond dat hij dit cultureel historische hoogtepunt (letterlijk en figuurlijk) aan zich voorbij te laten gaan. Tenslotte lijkt elk fort op elkaar, toch? Het is ongeveer 20 minuten wandelen en we gaan flink de hoogte in. Šibenik is omsloten door vier forten: een in het centrum, een bij de ingang van de haven en twee op de naburige heuvels om aanvallen vanuit de landzijde af te kunnen slaan. Dit fort (Barone) is genoemd naar de militaire commandant in de 16e eeuw die samen met de inwoners van Šibenik in 58 dagen 2 forten op de heuvels heeft gebouwd. Volgens de overlevering heeft iedere bewoner zijn/haar steentje bijgedragen en dat moet ook wel als je ziet wat ze hebben geleverd.

Aangekomen in het fort, dat recentelijk is gerenoveerd met steun van de EU, wandelen we een rondje. Het uitzicht is werkelijk adembenemend en je kijkt over Šibenik, de directe waterpartijen en de heuvel in de omgeving. Omdat het niet heilig is, kun je ook veel verder kijken. Zie de panoramafoto hieronder.

In 1646/1647 heeft dit fort dus gefunctioneerd als verdedigingslinie tegen een overmacht aan Ottomanen (zeg maar de (nog) agressievere variant van Erdogan) die de stad Šibenik wilde innemen. 25.000 man heeft de aanval ingezet en uiteindelijk is het gelukt om een van de forten in handen te krijgen maar dit fort dus niet. En uiteindelijk zijn de Ottomanen teruggeslagen onder hevige verliezen. Een mooi stukje geschiedenis wat in dit geval mooi tot leven komt doordat je de rondleiding kunt doen met behulp van AR (augmented reality, zeg maar hocus pocus op de iPad).

Dit AR-deel doe ik alleen want Renate heeft andere drukke werkzaamheden (tuurlijk, uhuh) op het terras van het bijbehorende cafeetje. En zo leer ik dus een mooi stukje geschiedenis van Sibenik.

Terwijl we bijna terug willen lopen naar het huisje belt Junior... HONGER, klinkt door de telefoon. Of we zo vriendelijk willen zijn een broodje te scoren op de terugweg. En dat willen we best al was het alleen al omdat we hetzelfde plan hadden voor onze eigen lunch.

We eten een broodje, doen nog een spelletje en besluiten het plaatselijke winkelcentrum met een bezoek te vereren. We slenteren wat rond en ik tik een paar mooie t-shirts op de kop. Renate doet heftige pogingen ook iets te kopen maar dat lukt niet. Timon scoort een luchtbed wat hij mee wil nemen naar Italie, zijn volgende stop bij het gezin Eghuizen (samen met vriendinnetje Manon, broer Niek en de ouders) waar hij de laatste 5 dagen van zijn vakantie zal doorbrengen.

Niet echt moe, maar toch voldaan rijden we terug naar het huisje waar vanavond nasi (jawel met eigen meegebrachte pindasaus) op het menu staat. Ik marineer het vlees en Timon en Renate besluiten te koken. Het wordt uiteindelijk een gerecht met noedels (en dus geen rijst), roerei (want in de pan van het huisje kun je geen fatsoenlijk ei bakken) met zonder nasikruiden. Maar goed doordat we de smaakpapillen monddood maken met de eigen pindasaus smaakt het gerecht wonderbaarlijk lekker. We smullen

er lekker van. Het blijft overigens de hele dag droog vandaag.

Timon probeert Renate onder het eten over te halen om met hem naar de wasserette te gaan, zodat hij voldoende schone kleding mee kan nemen als hij naar zijn vriendinnetje afreist in Italië. Dat is hem wel wat doekoes waard. Renate vraagt hem eerst om maar eens de kleding te verzamelen. De witte was bestaat uit 1 t-shirt en 2 sokken, verder is er een nieuwe gele trui (apart wassen), een rode onderbroek en nog 4 of 5 donkere kledingstukken. Nou, dat kan ook op de hand. Timon weet niet wat hij hoort. Hoezo, op de hand??? Enne, wat is dat eigenlijk? Renate geeft hem een lesje nijvere huisvlucht en gaat samen met hem een paar handwasjes doen in het teiltje dat buiten op het terras staat. Hij vindt het maar niks, moet 'ie ook nog zelf de handen uit de mouwen steken. Maar na een minuut of 10 begint hij zowaar lol te krijgen en wordt het reuzegezellig. Binnen een half uurtje is alles gewassen, uitgespoeld en uitgewrongen en kan het aan de waslijn. Deed helemaal geen zeer!

Effe een stukje varuh...

Vandaag staat een tochtje met de ferry op het programma. We hadden het leuk gevonden als Timon vandaag mee zou gaan (morgen vertrekt hij naar Italië), maar helaas. Onze bestemming is het eiland Kaprije. Een autoloos eiland voor de Dalmatische kust.

De boot rechts is onze ferry.

Het gaat ons niet zozeer om het eiland, maar om de omgeving die we denken onderweg te kunnen zien. Sibenik ligt in een baai en achter die baai liggen meerdere eilanden. Vanaf het water hebben we mooi zicht op de drie forten van Sibenik die boven het plaatsje uitsteken, zie hieronder.

Onderweg maken we een tussenstop op het eiland Zlarin, erg idyllisch om te zien.

Kaprije is 1 uur en 20 minuten varen en de boottocht is inderdaad erg mooi. We

passeren het grote fort weer waar we zondag zijn geweest (die in het water).

Op Kaprije merken we wel hoeveel rust zo'n autoloos eiland uitstraalt. Het is alweer lunchtijd en we zoeken een restaurantje op. Ik bestel een tonic en de dame in de bediening zegt dat ze wel meerdere soorten tonic hebben. Ik twijfel, de laatste keer dat ik een spraakverwarring had met de bediening was in de VS en daar kreeg ik dus om 12.00u een gin-tonic voorgeschoteld. Maar nee, ze verzekert me, allemaal alcoholvrij. Zelfs tonic met vlierbessen (en die was ook erg lekker ;o)! Dus ik heb er meerdere geprobeerd. En terwijl we genieten van het uitzicht, merken we dat onze vrienden van Albert Heijn zelfs hier aan huis bezorgen!

Sterker nog, zelfs de bakker bezorgt taart aan huis, op skates!

Onze lunch is echt het beste maaltje dat we tot nu toe hebben gehad in Kroatië. Ik twijfelde nog of ik een grote hamburger van 170 gram zou nemen, van het type Kobe-koe, maar aangezien deze omgerekend 38 euries was, heb ik maar 3 miniburgertjes genomen voor nog niet de helft van het bedrag. Heerlijk!

Na de lunch is het alweer tijd om naar de boot te gaan. De terugweg is uiteraard een herhaling van de heenweg, maar nog steeds mooi. Het is bijna niet vast te leggen op foto's.

Om 16.00u zijn we weer terug in het huisje. We sluiten de dag gezellig met zijn drietjes af met spelletjes en morgenochtend gaat om 5.00u de wekker, dan brengen we Timon naar vliegveld en maken wij er een dagje Split van.

Split... Check! ✓

Vandaag hebben we eerst Timon naar het vliegveld gebracht. om 4.53u ging de wekker, een klein uurtje later zaten we in de auto. Junior vond het toch wel prettig als we even meegingen tot na de check-in balie en daarna was het hasta la pasta, see you in five days! Harold had er wat meer moeite mee, pas bij de security controle liet hij Timons been los.

Lieve ouders als we zijn, zijn we daarna even doorgereden naar het kantoor van de autoverhuur (nu we er toch zijn) om toch nog even navraag te doen over de koptelefoon, maar het was gesloten. En door, naar het centrum van Split, hoofdstad van Dalmatië. De stad ligt aan de kust. Parkeren is daar moeilijk, dat stond al in 2010 online, maar er is niets veranderd, het is nog steeds moeilijk. Maar parkeren zal toch om 8.00u niet echt een probleem zijn? Dat was het dus wel. We hadden om 9.00u een stadswandeling met gids geboekt (tsja, als je er dan toch zo vroeg bent), dus de tijd begon steeds meer te dringen. Nog even een ontbijtje scoren bij een goed aangeschreven zaakje. Maar na zoeken en zoeken en zoeken, moest ik ineens een grote boodschap. En als ik moet, dan moet ik. Dus we doken een achenebbisj barretje binnen waar ik mij kon 'ontlasten' en daarna maar even een croissantje bij een bakkertje gescoord.

Onze gids heet Rina en ze is een heuse Splitteuse? Of Splittenaar, Splitterin, Splittaan, Splitse...? Het lijkt me helder wat ik bedoel. En al binnen een kwartier moesten we concluderen: Split is echt een leuke stad! Het paleis van de Romeinse keizer Diocletianus (wie kent 'm niet) staat midden in de stad en grote delen ervan zijn bewaard gebleven. 180 x 150 meter groot (als we goed hebben opgelet) met vier ingangen. Tegenwoordig is het binnen de paleismuren grotendeels een opeenstapeling van winkeltjes en vakantieappartementen, maar het centrale plein en de kathedraal zijn bewaard gebleven.

En... hier zijn ook opnames gemaakt voor de kaskrakersserie Game of Thrones (oftewel GOT). Een kling-kleng-klangserie die Harold leuk vindt (een ouderwetse versie van de pief-paf-pauwseries) met zwaarden, ridders, draken en kastelen enzo. Natuurlijk melken ze dat in Split volledig uit (en waarom ook niet), dus overal kun je merchandise van GOT kopen. Gotties (fans van de serie) kunnen hun hart hier ophalen, ze hebben zelfs speciale tours waarbij je alle locaties bezoekt waar opnamen zijn geweest voor de beroemde serie. We zien met eigen ogen waarom het paleis en de steegjes van Split zich goed lenen voor ridderlijke tafereeltjes, echt mooi.

Ook neemt Rina ons mee naar Marjan Hill, een heuvel nabij het centrum van Split. Vanaf hier heb je een mooi uitzicht over de stad.

We komen een beetje met Rina in gesprek en ze vertelt ons dat in Kroatië 25% btw wordt geheven op alles, zelfs levensmiddelen! We hebben ook al gemerkt dat veel levensmiddelen zelfs duurder zijn dan in Nederland. Wat we al meer hebben gemerkt in de Balkanlanden, de jongvolwassenen trekken weg naar West-Europa, degenen die achterblijven kunnen in eigen land niet eens de huur van een woning betalen en moeten noodgedwongen bij hun ouders blijven wonen. Zo ook onze gids Rina, een mooie vrouw van 30 jaar.

Na de rondleiding struinen we nog wat rond in de stad en scoren we een overheerlijke lunch bij een leuk restaurantje met de naam Sexy Cow (wraps). Ik had tijdens de rondleiding een foto gezien van het imposante fort van Klis, 20km buiten de stad, daar zijn ook opnamen gemaakt voor GOT en ik haal Harold over om er naar toe te gaan. Hij was eigenlijk toe aan zijn middagdutje, maar vooruit, we gaan nog even naar het fort. En dat was een goede keuze. Het is inderdaad een heel imposant fort (dat wat ervan over is), het staat enorm breed op de berg, maar is eerlijk gezegd niet meer dan een brede façade, want erachter zit eigenlijk niet echt iets. Ik kan me wel helemaal voorstellen hoeveel mogelijkheden het fort biedt voor de seriemakers.

En laten we niet vergeten dat we hier een nog weidser uitzicht hebben op Split en de omgeving.

Effe een stukje fietsuh...

We hadden van de week tijdens de boottocht al bedacht dat we ook nog eens een stuk wilden fietsen. We zagen namelijk dit kustgebied vanaf de boot.

Het is een wandel-/fietsroute langs het St. Anthony-kanaal, de doorgang van de baai naar de open zee. Vanmorgen de koe maar even bij de horentjes gevat en gebeld met de fietsverhuur. We kunnen om 10.30u mee met een gids. Bij de fietshuur krijgen we te maken met een alleraardigste eigenaar. Hij bekijkt ons van onder naar boven en vraagt nog even na. You have no sport shoes? No, thank you, slipperties are fine for us. And swim wear? Euh, no. Do you need helmets? No thank you, we come from the biking kuntrie. We bike every day and all day! It's true!

Je ziet 'm denken: Eigenwijze Hollanders! Maar hij blijft vriendelijk, klant is koning. Hij geeft ons zelf nog wat extra water en een mueslireep mee. Even later komt onze gids Krešio aan in vol wielrenornaat. Speciaal voor ons heeft hij een met Nederlandse reclame bedrukt shirt aan. Hij concludeert hetzelfde over onze outfit als de eigenaar, maar zegt er niets van.

Krešio zegt in het begin nog niet veel en past zich volledig aan ons aan. Ik hannes continu met die drieduizend versnellingen die je zowel links als rechts moet bedienen

(ik zal het wel nooit leren, zie er de logica ook niet van in) en Harold fietst achter me en coacht me welk hendeltje ik nu dan weer moet indrukken om in de juiste versnelling te fietsen.

Zodra we in het bewuste kustgebied zijn, stoppen we even bij een bord waarop de route staat aangegeven. Hij vertelt erbij dat er wat oranje delen op de route staan, dat zijn de steile stukken. Er is zelfs een deel waar fietsen 'verboden' is, gewoon omdat het te steil is. Ach, wij zijn niet onder de indruk. Dus, hup, daar gaan we! De eerste 50 meter gaat het nog, daarna wordt het wel heel steil en ik stap al snel af. Harold niet, die zet door. Zelfs Krešio, een sportieve dertiger, is onder de indruk. Maar als ik eenmaal wandelend -met de fiets aan de hand, lekker handig op zo'n steil stuk met slipperties aan (niet dus!) - boven aankom op het hoogste punt (zie hieronder), ligt Harold op een bankje.

Het is hem even helemaal zwart voor de eugskes geworden. Maar het uitzicht is hier fenomenaal.

We rusten wat uit en maken ons op voor het tweede stuk, deze keer steil naar beneden. Appeltjuuuuh, eitjuuuuh! Nee hoor, het is zo steil dat het achterwiel ervan gaat slippen, hoe hard ik de handremmen ook indruk. Euh, ik ga wel weer lopen. Even later is het wat minder steil en ik ga weer fietsen. Bij het volgende punt gaan we met

de trap naar beneden en komen we onder de berg in een tunnel terecht die ook wel Hitler's Eyes wordt genoemd.

Deze tunnel is in WO II gemaakt om de boten van de Duitsers te verbergen voor de vijand. Je kunt er niet met de boot in (is afgezet), maar lopend langs de rand kan wel. En boven de tunnel zit een kapel die tijdens WO II als bunker heeft gediend.

We komen ook weer bij dat mooie fort in het water, maar dat hebben we al gezien. Aangezien Harold zichzelf lichamelijk volledig heeft afgebeeld, is hij hard toe aan een lunch, dus we nodigen Krešio uit om onderweg even wat te eten. Daar gaat hij gewillig (maar bescheiden) op in. We horen hem uit over het leven hier, over de geschiedenis van Kroatië en de streek en hij is geïnteresseerd in het leven in Nederland. Hij is er nog nooit geweest, maar is jaloers op de mooie fietsvoorzieningen die Nederland rijk is. Hier gaan we als fietsers op de type autowegen waar je in Nederland echt niet mag komen met de fiets.

Op de terugweg naar Sibenik laat hij ons nog een grot zien die op een verlaten militaire basis (van het Joegoslavische leger en later van het Kroatische leger) ligt. Het is een soort amfitheater en niet veel mensen (zelfs uit Sibenik) kennen deze plek. Het is een mooi plekje maar we gaan niet echt diep de grot in omdat er nogal veel kleine vliegende draculaatjes hun huisje hebben. En die willen we natuurlijk niet storen, zeker niet nu we weten dat het bloed van Harold door hun neefjes in de afgelopen periode weer de APK-keuring heeft doorstaan. Het laatste stukje is langs de grote weg, nog een beetje op en af en dan zijn we weer terug bij de fietsverhuur. Al met al een prachtig tochtje van alles bij elkaar 4,5 uur (half uurtje langer dan de planning). Na het inleveren van de fietsen moeten we te voet weer terug naar het huisje. En het lijkt wel of de treden allemaal wat hoger zijn gemaakt, het stijgingspercentage net even wat zwaarder is. Flink bezweet komen we aan in het huisje waar we heerlijk in de frisse lucht neerploffen op de bank.

Na ons heerlijk opgefrist te hebben gaan we naar Vodice voor een maaltijd bij restaurant Aquila. Een restaurant dat wordt aangeraden op Tripadvisor en het eten is prima. Harold heeft 's middags al zwaar getafeld en besluit geen voorgerecht te bestellen. Ik wil het wel en bestel gnocchi. De vriendelijke bediening vraagt of we dat dan willen delen. Harold gaat schoorvoetend akkoord en even later staan er twee dampende borden boordevol deegballen in kaassaus (gnocchi dus) voor onze neus. Harold eet zijn bordje maar half leeg want hij verwacht nog een hoofdgerecht. Niet veel later wordt dat geserveerd en het moet gezegd het eten is inderdaad prima. En ook de prijs is zeer acceptabel.

Na het eten lopen we nog het gigagrote en hoge Olympia Sky hotel in en vergapen ons aan de pracht en praal.

We wandelen nog even over de boulevard en besluiten de avond af te sluiten met een potje Triominos. Daarna lekker slapen!

Zadar... check! ✓

We beginnen de dag sloom, de fietstocht van gister heeft er goed ingehakt bij mijn ouwe echtgenoot. Ik ben uiteraard zo fris als een hoentje! We hebben gisteren vers geplukte vijgen gekregen van de verhuurder, die gaan lekker in de ochtendyoghurt. Spreekt ons meer aan dan de fles Spiritus (eigen brouwsel rakia) die we deze week kregen. Maar onze schermpjes van de iPad en iPhone zijn dankzij de rakia wel weer mooi schoon :). Pas tegen 14u beginnen we serieus na te denken wat we zullen gaan doen. We hebben het kuststadje Zadar (60 km boven Sibenik) nog niet afgevinkt, dus dat wordt onze bestemming! We waren sinds 9.30u niet meer buiten geweest (dan begint het goed warm te worden), maar we schrikken van de temperatuur, het is weer eens 34 graden (pfff). Onderweg vragen we ons uiteraard af of het niet veel te warm is voor ons plannetje. Maar ja, nu we toch al onderweg zijn... We zien het wel. We nemen op de heenweg de route langs de kust. Helaas gaat deze slechts af en toe echt langs de kust, maar dan is het uitzicht ook wonderschoon. Eenmaal in Zadar valt het ons op hoe rustig het is. We waren weer gewaarschuwd voor parkeerproblemen, maar er was voldoende plek. Maar er hangt een dreigende donkere lucht boven Zadar, zijn wij een van de weinige sukkels die de stad in durven met noodweer op komst? Als we net het oude centrum in lopen - met nog hoge en brede intacte stadsmuren - begint het te waaien en voelen we even later al wat druppels. We duiken onder een parasol van een café en bestellen maar even wat te drinken. Al met al was het vals alarm, het blijft bij een paar druppels. We slenteren wat door de oude stad en inderdaad, er staan weer een aantal fraaie gebouwen en andere overblijfselen (waaronder een kleine versie van de Forum Romanum die je misschien kent van Rome) uit de Romeinse tijd.

We lopen even naar binnen in het ronde gebouw op de foto hierboven (de kerk van Sint Donatus). We lopen daarna langs de boulevard richting het zee-orgel. Door de wind en de golven wordt lucht door openingen in het beton gejaagd en dat produceert het geluid van een volkszanger op een wel hele slechte dag.

De kust is hier echt heel mooi, je hebt hier uitzicht op de archipel (nationaal park Kornati).

Daarna bezoeken we de stadspoort en een klein binnenhaventje. Dat leverde de onderstaande mooie panoramafoto op.

We sluiten de avond af in een leuk modern restaurantje waar je niet binnen een half uur je voor- hoofd- en nagerecht krijgt opgediend. Het restaurant zou niet misstaan in ons mondaine Zwollywood. En voor het eerst deze vakantie zwicht ik voor de Aperol Spritz die hier bij veel bars en restaurants wordt geschonken. Na twee glazen word ik vervelend (dit moest ik verplicht schrijven van Harold).

We hebben hier niet helemaal goed zicht op de zonsondergang die volgens Hitchcock de mooiste ter wereld is, maar het levert nog wel een fraai plaatje op.

Het valt ons op dat we hier in Zadar aanzienlijk meer Nederlanders zien dan zuidelijker in Sibenik en omgeving. We hebben de neiging om ongegeneerd onze mening te geven over allerlei pluimage dat we tegenkomen, we moeten nu oppassen dat mensen het niet verstaan. Op de terugweg wil ik McDonalds een nieuwe kans geven na hun flater van de eerste dag, ik wil een Sundae als toetje. We duiken de McDrive in, maar ook hier... Schiet. Het. Niet. Op. McDrive??? McKruip is een betere benaming!!

In de categorie Joekeloekessen...

Ook vandaag starten we lekker rustig op. We lezen wat, doen een spelletje op de iPad, zitten lekker op ons dakterrasje maar het wordt al snel weer erg warm. Als de zon weer begint te branden (wederom een schone 34 graden Celcius aan de haak...) besluiten we toch weer naar binnen te gaan. We checken onze voorraad en genieten van een heerlijk yoghurtje met vruchtjes en noten als ontbijt. Zo gaat de tijd voorbij en nadat Renate mij weer een paar keer heeft ingemaakt met Yahtzee ('Oh, ik moet als laatste nog een grote straat gooien...' Bam! Weer een grote straat! Die komt van geluk nog een keer onder de sneltrein Stadshagen - Bornerbroek...) komt de vraag ter tafel wat we vanmiddag gaan doen. Nu hebben we een tip gekregen van onze vriend Mike om vooral ook even Knin (Twentse uitspraak voor 'Konijn') te bezoeken. Daar schijnen de nodige bezienswaardigheden te zijn. En natuurlijk als kers op de taart: een fort! En jullie kennen ons inmiddels, we rijden graag een blokje om voor een fort. Het is een 55 km rijden het binnenland in dus we pakken de spreekwoordelijke Kroatische koei bij de horens en gaan na een lekker lunch (wederom gemaakt en gepresenteerd door uw liefvallige gastvrouw Renate) vol goede moed op pad.

Het is een prachtige tocht door het mooie bergachtige landschap, maar ook door verpauperde en half verlaten stadjes/dorpjes. En de enige die zich aan de snelheid houdt is ondergetekende. Het ene na de andere Kroatische familielid van Verstappen flitst me voorbij maar ik geef geen krimp. De angst voor een vette bon voor een snelheidsovertreding zit er goed in. Ik droom er tegenwoordig zelfs over, het moet niet gekker worden.

Na 5 kwartier rijden komen we aan in Knin. Al snel spotten we ons eerste (en na zal later blijken enige) doel, het fort. Het bord wijst linksaf de heuvel op en met gevaar voor eigen en Renates leven trotseer ik een weggetje dat zo smal is dat ik een schietgebedje doe om maar geen tegenligger tegen te komen die uit een bocht komt scheuren. Renate zit gillend, zuchtend en steunend naast me, en niet van de pret! Boven aangekomen willen we uit de auto stappen (er staan ongeveer 7 auto's op de parkeerplaats, heerlijk rustig dus) als Odin besluit de hemelsluizen eens even flink open te zetten. En met onze slipperties en kurze Hose durven we de uitdaging niet aan en blijven we nog even lekker in de veilige beschutting van ons autootje zitten. Het buitje duurt een klein kwartiertje en het is daarna lekker opgefrist. Stevig wandelen we de toegangspoort van het fort binnen, bepalen de entree en slaan rechtsaf. Zo ver als het oog reikt zien we fort, fort en nog eens fort. Maar liefst 180 meter lang en 100 meter breed. Om het hele fort te doorkruizen (de verschillende verdiepingen, hoekjes

en gangetjes) zijn we ongeveer 1,5 uur bezig en we besluiten dan ook dat dit een fort is die thuis hoort in de categorie Joekeloekessen. Het is dan ook het een na grootste fort in Kroatië en het is prachtig met een magnifiek uitzicht, onder andere op de rivier Krka die een goeie 2,5 kilometer hier vandaan ontspringt uit de hoogste berg, Dinara.

We genieten met volle teugen en sluiten onze rondgang af met een heerlijk drankje in het cafeetje van het fort. Ok, wat willen we nog meer zien? Een mooie waterval die ons wordt aangeraden. Het is maar een kilometer rijden volgens Renate. Uiteraard halen we deze wijsheid uit onze digitale buitenboordhersen. Renate navigeert me soepel door het stadje totdat we oog in oog staan met de Bijlmer van Knin. In geen velden of wegen is een waterval te bekennen en de dichtstbijzijnde waterloop is heel wat

metertjes weg. We kijken elkaar aan en besluiten dat het voor vandaag wel weer mooi is geweest. We rijden relaxt terug naar Sibenik en toppen onze dag af met een romantisch diner bij McDonalds. Dat vind ik tenminste, Renate is een andere mening toegedaan. De laatste avond is aangebroken, we hangen wat rond in het huisje en we zijn het helemaal met elkaar eens, het is een prachtige vakantie in een mooie omgeving maar we zijn blij dat we morgenavond weer lekker naar ons eigen Zwollywood afreizen. We hebben morgen overdag nog tijd om nog een plaatsje op onze bucketlist te bezoeken, Trogir en daarna is het op hoes op an.

Dovidenja Hrvatska!

Ofwel 'Tot ziens, Kroatië!' Jawel, ook aan deze vakantie komt een einde. Vandaag onze laatste dag in Kroatië. We hoeven ons niet te haasten, het vliegtuig vertrekt pas om 17.30u. We staan rustig op en pakken de boel bij elkaar. Om 10.00u komt de eigenaar en we kletsen nog even, daarna is het echt tijd om te gaan. Hij moet de hut voorbereiden voor de volgende gasten die vanmiddag om 16u komen. Wij vertrekken naar Trogir, 5km voor Split en dus lekker dichtbij het vliegveld. We rijden nog een laatste keer via de kustweg naar het zuiden. Tegen de middag komen we aan in Trogir en ook daar is het weer 34 graden. We zoeken een parkeerplaats en gaan via de voetgangersbrug naar het historische centrum van Trogir dat op een eiland ligt. En ook deze kustplaats heeft enorme charme met zijn oude steegjes en hoge concentratie aan gebouwen uit onder andere de Romeinse en Venetiaanse tijd. We lopen als eerste naar het Kamerlengo fort.

En als ik automatisch naar de ingang loop om een kaartje te kopen, houdt Harold me tegen. Neuh, hij is wel een beetje 'fortenmoe'. Toch lijkt het me mooi om in ieder geval het plaatsje te bekijken vanaf de kantelen van het fort, dus ik haal hem over om toch een kaartje te kopen. We kunnen van bovenaf mooi op het plaatsje, de heuvels en de haven kijken.

We hebben nog een paar uurtjes, dus we slenteren wat door het plaatsje en genieten van een heerlijke 'galgenlunch' op een terras waar we raar genoeg omringd worden door Nederlanders. Aan het tafeltje achter ons zitten twee stellen Nederlanders en ze praten zo luid dat we hun gesprek volledig kunnen volgen. Niet netjes natuurlijk, maar zodra een van de dames aan haar tafelgenoten uitlegt dat sirotsjo-worst een soort salami is, vinden we dat toch wel heel grappig, ze bedoelt namelijk chorizo. Het terras loopt steeds meer vol en het personeel is onderbezet, dus het duurt even (en een kleine herinnering) voordat we onze tweede drankjes krijgen. De ober put zich uit in verontschuldigen, alsof we enorm tekeer zijn gegaan. Nou nou, zo erg is het niet, we hebben hem alleen even willen herinneren aan onze bestelling, kon 'ie toch vergeten zijn?

Het terras biedt uitzicht op de straat en die is smal. De ene stoep staat vol met geparkeerde auto's (ach, waarom ook niet), de andere zijde staat ook vol met geparkeerde auto's. Maar (bestel)auto's en vrachtwagens moeten gewoon hun bestellingen afleveren en soms past het gewoon echt niet. Maar dan ook echt niet. Steken, achteruitrijden, manoeuvreren, het gaat allemaal net goed. Vrachtwagens en bestelbusjes parkeren gewoon op straat en het is een chaos met andere auto's, fietsers en wandelaars die er steeds langs moeten. Op een gegeven moment rijdt een vrachtauto gewoon keihard tegen een verkeersbord, maar ach, moet kunnen. Een man moet een bestelling afleveren met een steekwagentje. Hij is waarschijnlijk bang dat de 6 dozen die hij op elkaar heeft gestapeld, eraf zullen vallen, dus tapet hij alle dozen nog even vast aan de steekwagen. Hoe kom je erop?

Zodra we willen afrekenen, wenkt Harold de ober. Hij komt bij de tafel en zegt meteen "Yes, I will bring you the mokito!" De watte? Even later komt hij aanzetten met een koperen beker met twee rietjes en de rekening. Als ik in de beker kijk, zie ik een drankje met muntblaadjes en dan valt het kwartje, een mojito! Euh, die hadden we niet besteld, hoor. Hij kijkt alsof hij op het punt staat om te ontploffen, want de 'mokito' staat wel op de rekening. Hij zegt nog dat Harold 'm echt heeft besteld toen hij

terugkwam van het toilet. Ik voel me bijna bezwaard en vraag Harold om even goed na te denken of hij misschien iets heeft gezegd wat op een bestelling lijkt. Ik ben in staat om die 'mokito' dan maar te betalen, maar Harold blijft bij zijn standpunt. De ober loopt drukdoend heen en weer en even later komt hij weer zijn verontschuldigen aanbieden, iemand anders had 'm besteld. Opgelost!

Daarna laten we ook Trogir achter ons en een kwartier later kunnen we de huurauto inleveren. We vragen nogmaals na of ze de koptelefoon van Timon mogelijk hebben gevonden. Ze zoeken nog even serieus, maar helaas. We zijn enorm vroeg op het vliegveld en daar gaat alles voorspoedig, dus bij de gate moeten nog ruim 2 uur wachten. We hadden al gelezen dat mensen niet enthousiast zijn over het vliegveld. Te weinig zitplaatsen, de mededelingen die worden omgeroepen zijn stuk voor stuk onverstaanbaar, het is er benauwd, we hebben geen mobiel bereik en de WiFi is ook bagger. En dat klopt allemaal. Zucht, steun, arme wij. Maar we redden ons wel. We mogen op tijd instappen, maar vertrekken uiteindelijk een half uur te laat vanwege 'de drukte in het Europese luchtruim' (standaardsmoes, maar wat doe je eraan?). Toch landen we precies op tijd op Schiphol, om 19.55u. Zodra de telefoons weer mogen worden ingeschakeld, is het eerste bericht van NOS: geen treinverkeer rond Amsterdam en Schiphol vanwege storingen. Vertragingen kunnen oplopen tot 2 uur. Okay dan... en nu? Tsja, wachten tot de storing is opgelost lijkt de enige oplossing. Ik informeer een paar mensen waaronder mijn vriendin Anne-Mieke uit Almere dat we zijn geland, maar dat er geen treinen rijden. En zij komt spontaan met het voorstel of haar man Marcel ons zal oppikken en ergens op de trein zal zetten. Dat is natuurlijk een geweldig aanbod en we grijpen het met beide handen aan. Binnen een paar minuten zit hij al in de auto en hij is nog sneller op Schiphol dan dat wij de koffers van de bagageband hebben kunnen pakken. Marcel pikt ons buiten bij vertrekhal 2 op, maar eenmaal buiten is het cha-os! Overal staan mensen te wachten, auto's rijden stapvoets in een lange rij voorbij. Er zijn drie rijstroken voor de vertrekhal, maar eentje kan niet worden gebruikt, daar staan allemaal wachtende mensen. Iedereen die kon heeft natuurlijk familie of vrienden ingeschakeld nu ze niet meer met de trein naar huis kunnen. Marcel moet uiteraard ook aansluiten in een lange rij met auto's die stapvoets langs alle wachtende mensen rijden en indien nodig pontificaal midden op straat stilstaan om snel de koffers in te laden van degene die ze oppikken en daarna weer door te rijden. Al met al verlaten we Schiphol een uur na aankomst en dat is in deze situatie geen slechte score. We kunnen mooi een beetje bijkletsen op weg naar huis en vijf kwartier later zijn we al thuis. Dus nogmaals een dikke dankjewel aan Anne-Mieke & Marcel!

Rest ons jullie te bedanken voor het meelezen, wij hebben genoten van deze vakantie, hopelijk vonden jullie het leuk om ons een beetje te volgen!

WOENSDAG 25 SEP 2019, 5:36 PM

Hieperdepiep, hoera!

Jawel het is 25 september en dan weten jullie allemaal wel wat dat betekent. Het is de verjaardag van Renate en de laatste jaren vindt ze het fijn dit in de vreemde te vieren. Vorig jaar was het Moskou en dit jaar is het Viseu/Porto.

We hebben allebei heel goed geslapen ondanks de ietwat harde matrassen. Als we uiteindelijk allebei goed en wel wakker zijn zien we dat het al half 8 is. En inmiddels hebben een aantal vroege vogels gepoogd Renate te bellen om haar te feliciteren. Zoals het een goed echtgenoot betaamt hef ik een mooi verjaardagslied aan om haar 51e (wat zeg je, 51?? Ze ziet er toch echt een stuk jonger uit...) verjaardag de nodige luister bij te zetten. Ze neemt een met veel liefde handgeschreven kaart in ontvangst en mag daarna haar cadeautje uitpakken. Het is een enorme verrassing voor haar wat er in zit, niet dus. Ze wist al dat ze dit ging krijgen en toch slaagt ze er in, als een ware Meryl Streep om een enorme blijdschap ten toon te spreiden. Maar even zonder flauwekul ze is echt heel blij maar haar nieuwe speeltje. Het zijn draadloze koptelefoonoordjingsboems van Apple en eerlijk is eerlijk, er zit een prachtgeluid in.

Omdat vandaag Renates dag is geef ik aan dat ik haar de hele dag volg, zonder klagen etc. Zij mag bepalen wat we gaan doen, waar we het gaan doen, hoe laat we het gaan doen dus ik ga echt in de maximaal dociele modus. Ik heb wel twee regels waar ik me aan moet houden. Het moet wel mogen van mijn geloof (huh, zul je je afvragen welk geloof is dat dan?) en het mag niet ingaan tegen mijn eed als officier van de Koninklijke Landmacht die ik ooit heb afgelegd. 'Ha, dan gaan we vis eten' zegt Renate meteen. Helaas zeg ik dat zal niet gaan, dat mag namelijk niet van mijn geloof (oftewel het is een niet bestaand geloof waar alles onder valt wat ik zeker weten niet wil... ;-)).

We kleden ons aan en gaan op naar het ontbijt. De sjampoepel staat weliswaar waar verlokkelijk in een emmer op ons te wachten bij het buffet maar sterk als wij zijn slaan we een glaasje drank in de vroege ochtend toch maar over. Het ontbijt is ok maar niet echt spectaculair. En dus prima.

Tijd om de koffers weer in te pakken voor de laatste grote reis. Einddoel van deze dag en tevens einddoel van de vakantie is Porto. Hier hebben we al veel over gehoord en de komende 3 dagen zullen we zelf gaan onderzoeken of al die verhalen kloppen. We rijden om een uur of 10 weg en het is erg rustig op de snelweg. We hebben definitief

afscheid genomen van de navigatie van Angelique en Renate zorgt dat ik op de goede snelweg kom. Eenmaal op de snelweg geniet ik rustig rijdend (jawel, ik heb de cruise control op 100 gezet terwijl ik hier 120 mag...) van de mooie natuur en omgeving. Renate is druk met bellen maar vooral met appen. Er zijn heel veel mensen die haar een fijne verjaardag willen wensen en dat voelt natuurlijk altijd goed.

De reis verloopt voorspoedig en rond 1130u komen we aan bij ons laatste verblijfsadresje van deze vakantie, Casas do Porto, een mooi appartementencomplex in het oude gedeelte van Porto. Het is echt een mooi appartement en we worden allervriendelijkst ontvangen. We krijgen direct twee champagneglazen in de hand gedrukt want 'hi, ha, ho daar moet op gedronken worden' tenslotte is Renate jarig. We nemen de bubbels met veel liefde in ontvangst maar geven aan dat we hem later zullen opentrekken. We hebben tenslotte nog een hele middag en avond te gaan en Renate kan dan wel redelijk goed tegen drank, dat is iets wat je van mij niet kunt zeggen. We bekijken het appartement en de goed gevulde koelkast (3 x ontbijt tenslotte) en krijgen allerlei tips voor wat we absoluut moeten gaan bezoeken. En als we dat allemaal willen bekijken nou dan zien jullie ons voor de kerst niet terug in Nederland. Dus ook hier geldt weer 'die Qual der Wahl'.

Er is geen ruimte om te parkeren bij het appartement (zeg maar alsof je voor de deur zou willen parkeren in de PC Hooftstraat in Amsterdam.) dus we moeten op zoek naar een andere plek. Betaald kan een paar honderd meter verderop of een 1,5 km verderop maar eigenlijk willen we toch gewoon gratis. En dat lukt. Je moet er wel een kleine 1,5 km voor lopen maar daar kan hij prima staan. We besluiten dit te doen. En gelijk door, Porto in om al het moois te bewonderen. We lopen een trapje op die voor het laatste is bestegen tijdens de 80-jarige oorlog en weten niet waar we uitkomen. Maar gelukkig is daar goed old Google maps weer en deze leidt ons mooi weer richting het appartement. We stoppen onderweg op een terrasje om een heerlijke lunch te genieten (Renate een vissalade en ik een vleessalade die wel mag van mijn geloof). En het eten smaakt ons voortreffelijk. Dan even snel naar het appartement en door. Renate, opperakela en reisleidster als hobby, heeft op de bekende app een mooie route gezien die we kunnen lopen. Deze voert langs de mooie bezienswaardigheden in het oude centrum van Porto. De route is 3 km lang maar er staat dat je er 2 uur over doet. En we weten nu ook hoe dat komt! Je klimt naar heel hoog en daalt naar heel laag. En dat allemaal met steile trappetjes en/of gangetjes/weggetjes. Erg mooi allemaal maar onze benen hebben het er best pittig mee. We stoppen nog op een terrasje voor een lekker drankje en een pastel de nata bij de beste pasteldenatabakker van de ganschen omgeving. En het moet gezegd, hij is heerlijk. We dalen nog even af

naar het water (Porto wordt in tweeën gedeeld door de rivier de Douro. Het ene deel is heet Porto en aan de overkant van de rivier heb je Gaia) en lopen langs het water. Hier is het bijzonder touristisch en nadat Renate een aantal folders met prijzen heeft gescoord voor een riviercruise van 1 uurtje wandelen we op ons gemak terug naar ons appartement. Vanavond gaan we genieten van een mooie verjaardagsdiner. Oh ja, het weer was vandaag heerlijk. Graadje of twintig met zon en een verkoelend briesje.